

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătinu

te.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția: Str. Iernii 11. — Administrația: Str. Cisanădiei 3.

Se prenumerează și la poste și la librării.

În Bucuresci

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipsani 35.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Abonament lunar

pentru Noemvrie st. v.

— cu prețurile din capul foii —

invită

Administrațiunea giarului „TRIBUNA“.

Sibiu, 4 Noemvrie st. v.

(=) Adese trebuie să rămână uitat omul, când vede colosala rățacire, în care se găsesc relativ la țeara proprie și la popoarele ei aceia, care sunt chemați să conducă astăzi destinele regatului ungar.

Orbiți de o dorință nerealisabilă, stăpânitorii noștri actuali nu se mai uită impregiur la adevăratele stări de lucruri, ei privesc mereu înainte la năluca ce singuri și-au plămuit, la viitorul vecinic neajuns, în care lungul și latul țerilor ungurești vor fi locuite de un singur popor cu o singură limbă și cu o singură cultură.

În această zadarnică strădanie a lor ofer lumii nepreocupate icona a pribeagului de pe pustă, care vede în aer chipuri deșerte de păduri înverzite, de fântâni răcoritoare și de palaturi împodobite și, alergând după ele, nu vede pustii și arșița soarelui și uită setea arțătoare, care-l muncese.

Sau icona ferestrarului din giurul Huedinului, despre care anecdota populară ne spune, că poposind pe o peatră din marginea drumului, cu cotul în mână, cu câteva lespezi de sticlă în răsboiu pe spate și cu traista de gît, își făcea socoteala, câtă dobândă va lua din sticlă, cum va chivernisi dobânda, cum se va îmbogăți și va lua fata birului din sat și apoi — ce-i mai pasă lui de blăstematul de răsboiu, care-i apasă umerii! Dise și aieptă cu cotul pe la spate o lovitură în răsboiu, vrând să arete, că în adevăr nu-i pasă, și uitând biet de el, că bogăția e departe și până la fata birului mai este. Dar sticla din răsboiu, lovită de cotul de fag, se sparse și ferestrarul rămase acum și mai calic ca mai înainte.

Ca pribeagul de pe pustă, șovinistii maghiari, dar mai ales cei din tabăra guvernamentală, se lasă ademeniți în închipuirea lor de imaginile unei fata morgana înșelătoare și uită realitatea dimpregiurului lor. Ca ferestrarul din po-veste desconsideră necazurile și miseriile ce-i încungiu, ba le desprețuiesc chiar

în vederea puterii și măririi, care însă sunt numai visate.

Aceasta este impresiunea omului treaz la minte, de câte-ori vede și ascultă planurile și programurile, pe care și-le alcătuiesc puternicii țilei despre viitorul patriei, care în închipuirea lor bolnăvicioasă este numai a lor, precând în realitate ei alcătuiesc numai o mică minoritate în marea majoritate de neamuri de altă limbă și cu alte aspirațiuni.

Cu această impresiune am rămas și după cetirea naivelor planuri, pe care dl Gustav Beksics, un om cu mare încredere la guvern, le-a desfășurat cu un oare-care aparat de erudițiune în coloanele celui dintîiu organ de publicitate al dlui Tisza.

După acest onorabil domn, problema viitorului Ungariei este, ca toate popoarele care o locuiesc să fie contopite într-o națiune, în cea maghiară, pentru-că altfel de nici un folos nu este existența statului ungar. Mai bine să rămână Ungaria mică și săracă, dar să se realizeze unitatea națională a cetățenilor ei, decât să se întărească și să se îmbogățească cu mai multe limbi și culturi naționale.

Și se nu creadă cineva, că aceste sunt numai ideile particulare ale unui om singuratec. Nu, ele au fost publicate în fruntea celei dintîiu foi guvernamentale, ceea-ce nu s'ar pute întem-pla, dacă n'ar consimți cu ele întreg partidul guvernamental.

Afară de aceea din țeci și sute de măsuri luate de actualul guvern s'au putut convinge cetățenii nemaghiari ai Ungariei, că toată politica internă a acestuia se reduce numai și numai la maghiarizare, chiar și pe terenele, unde cestiunea de naționalitate absolut nimic nu are a face, cum este terenul industrial, agricol, militar etc.

Fie Ungaria slabă, fie săracă, numai să fie maghiară! Aceasta este idea conducătoare a guvernului Tisza-ist, deși până acuma n'a fost încă mărturisită cu sinceritatea dlui Beksics, care poate „hat aus der Schule geschwatz“, dar la tot cazul dorința stăpânilor sei a exprimat.

Domnul Beksics a comunicat și mijloacele, cu care speră că se va pute rezolva această mare problemă a viitorului.

Aceste sunt maghiarizarea culturii și a clasei inteligente a cetățenilor prin mijlocul instrucțiunii secundare și superioare, care în această patrie numai maghiară poate fi.

Nu e vorbă, dl Beksics este destul de drept să recunoască adevărul, că în Ungaria mai există și oare-care urme de cultură „străină“, un fel de clasă inteligentă română, slovacă etc., cu oare-care începuturi de literatură, cu o modestă presă periodică, câteva școale secundare nemaghiare etc.

Admite chiar și aceea, că nu este nici drept, nici consult a suprima cu forța aceste avânturi de cultură și a închide simplamente institutele de învățământ secundar ale naționalităților, ci ție, că splendoarea și superioritatea uriașe a culturii maghiare are să întunece și să omoare în „concurență liberă“ culturile naționalităților, care au produs armonia în desvoltarea unității de cultură a patriei, care cea maghiară trebuie să fie.

Ei bine, această „concurență liberă“ nu trebuie luată tocmai în înțeles verbal. Afacerea gimnasiunii proiectat la Caransebeș, maghiarizarea celui dela Beiuș, legea pentru censurarea profesorilor confesionali, ordinațiunea ministerială relativă la aprobarea manualelor didactice cu toate șicanele ei, mulțimea de cărți oprite de guvern și volnicia, cu care sunt tractate toate produsele literare românești, care vin de preste graniță, cel puțin pe Români au trebuit să-i convingă, că noțiunea „concurenței libere“ are în creerii guvernamentali înțeles foarte unilateral și favorabil numai Maghiarilor.

Dar' despre aceasta a mai fost și va mai fi vorba, de astădată avem să punem atotputernicilor altă întrebare:

Fie ori-și-cum, prin forța sau în concurență liberă, gîndesc în adevăr onorabili guvernamentali, că le va succede a maghiariza cândva întreagă populațiunea inteligentă a Ungariei?

Da, gîndesc, pentru-că, precum am șis la început, ei nu se uită în lături să vadă ce se petrece impregiur, ci numai înainte la fantoma nerealisabilă a unității naționale.

Ear' dacă s'ar mai uita nițel și impregiur, ar pute să vadă, că sentimentul de naționalitate, — vorbind în special despre Români, — mai ales la clasele culte este atât de viu, încât zadarnică va rămâne ori-ce încercare de a-i maghiariza cu ajutorul gimnasiunilor și academiilor maghiare.

În diina de astăzi cel puțin patru din cinci părți ale cărturarilor români sunt ieșiți din școale maghiare, dar' cu toate aceste nici-când n'a fost mai viu în inimile lor sentimentul de național-

tate, de latinitate și de unitate cu toți frații de un sânge și de o limbă de pe toată fața pămîntului.

Din contră adese-ori s'a făcut observarea, că tocmai Românii ieșiți din școale maghiare sînt cei mai infocați naționaliști, ceea-ce este mai mult ca natural, considerând contrastul, care se accentuează între ei și profesorii și colegii lor maghiari în acele institute, în-gâmfare și desprețul, cu care sînt tractați acolo.

Drept-aceea fie convinși domnii dela guvern și din giurul lui, că chiar și dacă ar închide toate școalele românești și ar suprima ori-ce mișcare literară și culturală românească, ba chiar și dacă ar închide hermetice trecătorile Carpaților, prin școalele și cultura maghiară nici-când nu vor isbuti să maghiarizeze pe Români.

În cazul cel mai bun ar pute să facă pe cărturarii români să scie mai bine ungurește decât românește, cum se întem-ple chiar și astăzi prin părțile mai expuse și mai mărginașe. Dar' inima Românului nici în cazul acesta nu ar pute-o câștiga, contrastul între firea maghiară și cea română nu l'ar pute șterge, dragostea și alipirea de neam n'ar pute-o smulge din inima Românului, care în cazul acesta cel mai bun pentru Maghiari, s'ar simți cum se simte astăzi Irlandezul față cu suprematisatorul seu englez.

Din norocire însă n'are să se întem-ple nici chiar cazul acesta, care ar fi cel mai favorabil pentru limba și cultura maghiară.

Căci guvernul și guvernamentalii în planurile lor de maghiarizare mai uită un lucru foarte important.

Mai uită și aceea, că naționalitățile nemaghiare din Ungaria nu sînt popoare isolate, precum este cel maghiar, ci numai fracțiuni din alte popoare, care afară de hotarele Ungariei alcătuiesc state independente și desvoaltă o mare lucrare culturală.

Lăsăm și din punctul acesta de vedere la o parte pe Germanii din Ungaria, care au la spate cultura germană din ceealaltă parte a monarhiei și din Germania. Lăsăm la o parte pe Slovaci, care razimă în frații lor mai favorizați din Boemia și Moravia, și pe Sârbi, care sînt numai o fracțiune a națiunii sârbesci din regatul sârbesc și din celelalte țeri balcanice, și ne mărginim e-a-răși numai la Români.

Ei bine, cum vor stăpânitorii noștri să împedecă, ca din lucrarea culturală

a fraților noștri din regatul român să nu se reflecteze o parte măcar și asupra celor trei milioane de Români ungureni?

Când la cele două universități române învăță o mulțime de tineri ungureni, care chiar și rămînînd acolo în viața practică, nu pot întrerupe toate legăturile cu frații lor de un sânge din patria părăsită; când Academia din Bucuresci adună cu atâtea succese tesaurii limbii și trecutului tuturor Românilor și-i răspîndesc ear' între toți Români; când sute și mii de capete inteligente românești gîndesc și lucră românește la granița Ungariei în publicistică, în reuniuni și în aședămintele țerii, cum socotesc domnul Beksics și cei de o naivitate cu domnia-sa, că din această lucrare rodnică, stăruitoare și neconturbată de nimenea, o parte însemnată se nu lumineze și asupra Românilor de sub stăpînirea guvernului unguresc, care o limbă vorbesc și o menire culturală au cu frații lor din regatul român?

Dacă socotesc cineva, că ne va pute isola de cultura românească, a cărei matcă se află astăzi în România, apoi simplamente uită, că sîntem în veacul vaporului și al electricității, care împreună continentele și prin urmare nu poate isola hermetice două țeri vecine.

Poate lua guvernul dela Buda-pesta cele mai aspre măsuri, poate să pună cele mai grele pedeci în calea desvoltării culturii române aici în țeară, dar' cu toate aceste, din cultura progresivă a fraților noștri de preste Carpați tot vom primi și noi atîta, ca să nu ne fie frică de întunecire și moarte prin „splendoarea și uriașa superioritate a culturii maghiare“.

Mai ales că este rînd și seamă și de „splendoarea“ și „superioritatea“ aceasta.

Noi cel puțin, între parantese i-o spunem domnului Beksics, n'am prea vădut încă această splendoare, n'am prea experiat această superioritate, ci adese am avut privilegiu să ne convingem, că toată lucrarea culturală maghiară este o copie a culturii germane și încă de multe-ori o copie rea, sîvîrșită de Ovrei, de renegați și de străini importați. Prea adese am vădut, că în ceea-ce se numesc „cultură maghiară“ numai eticheta este maghiară, ear' conținutul un falsificat străin.

Dl Beksics a fost sincer, sinceri îi sîntem și noi și îi spunem sus și tare,

FOIȚA „TRIBUNEI“

Eminescu și poeziile lui.

(Urmare.)

II.

Înțelegînd astfel personalitatea lui Eminescu, înțelegem totdeodată una din părțile esențiale ale operei sale literare: bogăția de idei, care înalță toată simfîrea lui (căci nu idea rece, ci idea emoțională face pe poet), și vom vedea în chiar pătrunderea acestei bogății intelectuale până în meul cugetărilor poetului puterea mișcătoare, care l'a silit să creeze pentru un asemenea cuprins ideal și forma exprimării lui și să îndeplinească astfel amîndouă cerințele unei noue epoci literare.

Eminescu este un om al timpului modern, cultura lui individuală stă la nivelul culturii europene de astăzi. Cu neobosită lui stăruință de a cetă, de a studia, de a cunoaște, el își înzeștră fără preget memoria cu operele însemnate din literatura antică și modernă. Cunosător al filosofiei, în special a lui Platon, Kant și Schopenhauer, și nu mai puțin al credințelor religioase, mai ales al celei creștine și budhaiste, admirator al Vedelor, pasionat pentru operele poetice din toate timpurile, posedînd știința celor publicate până astăzi din istoria și limba română: el afla în comoara ideilor astfel culese materialul concret, de unde se-și formeze înalta abstracțiune, care în poeziile lui ne deschide așa de des orisonul fără margini al gîndirii omenești. Căci cum să ajungi la o privire generală, dacă nu ai în

cunoscînțele tale treptele succesive, care se te ridică până la ea? Tocmai ele dau lui Eminescu cuprinsul precis în acele versuri caracteristice, în care se intrupează profunda lui emoțiune asupra începuturilor lumii, asupra vieții omului, asupra sorții poporului român.

Poetul e din nascere, fără îndoeală. Dar' ceea-ce e din nascere la adevărul poet, nu e dispoziția pentru forma goală a ritmului și a rimei, ci nemărginita iubire a tot ce este cugetare și simfîre omenească, pentru-ca din perceperea lor acumulată să se desprindă idea emoțională spre a se înfățișa în forma frumosului.

Acel cuprins ideal al culturii omenești nu era la Eminescu un simplu material de erudiție străină, ci era primit și asimilat în chiar individualitatea lui intelectuală. Deprins astfel cu cercetarea adevărului, sincer mai întîiu de toate, poeziile lui sînt totdeauna adevărate; sînt subiectiv adevărate nu numai atunci, când exprimă o intuiție a naturii sub formă descriptivă, o simfîre de amor une-ori veselă, adese-ori melancolică, ci și atunci, când trece preste marginea lirismului individual și îmbrățișază și reprezintă un simfîmînt național sau umanitar.

De aici se explică în mare parte adîncea impresie ce a produs-o opera lui asupra tuturor. Și ei au simțit în felul lor ceea-ce a simțit Eminescu, în emoțiunea lui își regăsesc emoțiunea lor; numai că el îi resumă pe toți și are mai ales darul de a deschide mișcării sufletești cea mai clară expresie, așa încît glasul lui, deșteptînd răsunetul în inima lor, le dă totdeodată cuvîntul ce singuri nu l'ar fi găsit.

Această scăpare a suferinței mute prin farmecul exprimării este binefacerea ce o revarsă poezul de geniu asupra oamenilor ce-l ascultă, poezia lui devine o parte integrantă a sufletului lor și el trăiesc de acum înainte în viața poporului seu.

Dar' cuprinsul poeziilor lui Eminescu nu ar fi avut atîta putere de a lucra asupra altora, dacă nu ar fi aflat forma frumoasă, sub care se se prezente. Și fiindcă tocmai această formă este partea cea mai sugestivă în opera lui, se ne fie permis a termina studiul de față prin analizarea elementelor ei distinctive.

O rezervă trebuie făcută din capul locului, și este cu atât mai importantă, cu cât mulți din imitatorii lui Eminescu nu par a o fi făcut. Volumul, în care sînt adunate poeziile sale, nu este publicat de el însuși, din cauza impregiurărilor cunoscute și atîtse în prefața la ediția I. dela 1883. Editorul, dacă în starea, în care se afla Eminescu atunci, a putut lua asupra-și datoria de a publica culegerea poeziilor lui, nu avea dreptul nici de a le modifica, nici de a lăsa pe unele la o parte. Prin urmare așa cum se prezentă și astăzi unicul volum, el cuprinde toate poeziile și cele dela început, pe care însă autorul declarase demult, că voia să le îndrepteze și în parte să le suprimă. Nici cele 8 poezii citate în prefața la ediția I., nici *Călin*, nici *Epigoni*, nici *Strigoi* nu sînt Eminescu în toată puterea lui. Contururile tremurînde ale descrierilor fără destulă precizie intuitivă, lipsa de claritate a gîndirii, greșeli în accentul ritmic și în rimă sînt defecte, al căror cel mai aprig critic era chiar Eminescu. Dacă totuși și aceste poezii au meritat și vor merita să figureze în

opera lui literară, este că în fiecare din ele apare deodată din mijlocul imperfecțiilor o frumșetă de limbă și o înălțare de gîndiri, care prevestiau dela început ce avea să devină poezul ajuns la culmea lui.

Reserva dar' ce un simfîmînt de dreptate elementară ne impune să o facem, este că în cercetarea următoare nu vom avî în vedere decât poeziile, din norocire cele mai numeroase, pe care le-a scris Eminescu în epoca deplinei sale desvoltări. Aceste însă reclamă toată luarea aminte a criticei literare în privința formei lor și cu deosebire a înrudirii cu poezia populară, din care s'au hrănit mai întîiu și d'asupra căreia s'au ridicat pas cu pas până la exprimarea celor mai înalte concepțiuni.

Condiția fundamentală a acestei ridicări a formei poetice era o mînuire perfectă a limbii materne, pentru-ca ea să fie pregătită pentru o concepțiune mai întinsă și să poată crea din propria ei fire vestmîntul nouelor cugetări. Aceasta este

lupta dreaptă

ce o încearcă Eminescu, pentru a turna în formă nouă limba veche și n'înteleaptă.

Pentru el limba română e

ca un fagure de miere,

dulce și străvechie, dar' nu reslătită în lipsă de contururi, ci prinsă în celula regulată a fagurelui.

Poeziile lui încep în această privință alipindu-se de-a dreptul de forma populară,

dar' îi dau o nouă însuflețire și o fac primitoare de un cuprins mai înalt. Așa sînt cele patru poezii:

Ce te legeni, codrule,

La mijloc de codru des,

Doina: Dela Nistru pîn' la Tisza, și

Revederea: Codrule, codrule,

Din poezia populară și-a însușit Eminescu armonia, une-ori onomatopoeică, a versurilor sale:

Preste vîrf de rămurele
Trec în stoluri rîndurile,
Ducînd gîndurile mele
Și norocul meu cu ele.
Și se duc pe rînd, pe rînd,
Zarea lumii 'ntunecînd,
Și se duc ca clipele,
Scuturînd aripele.

*

Și blînde triste glasuri din vuiet se desfac...
Ca molcoma cadență a undelor pe lac.

*

Lună tu, stăpîna mării, pe a lumii boltă luneci
Și gîndurilor dînd viață, suferințele întuneci...
Preste căte mii de valuri stăpînirea ta străbate,
Cînd plutesci pe mișcătoarea mărilor singu-rătate.

*

De ce dorm îngrămădite între galbinele file
Iambii suitori, troheii, săltărețele dactile?

*

Singur numai cavalerul suspinînd privia bal-conul
Ce 'narcot era cu frunze, de îi spânzur prin ostrețe
Rose roșie de șiras și liane 'n fel de fețe.

că Românilor nu le impune cultura maghiară și nu se tem, că vor fi absorbii de ea.

Stăruința, cu care vor să o impună puterii țilei, poate să producă sbuciumări și grele neînțelegeri interne, care vor slăbi statul în lăuntru și în afară, dar unitatea națională tot mai tare se va depărta, precum fata morgana din puste se depărtează de nebulă, care fuge după ea.

Concluziunea din această adevărată expunere a adevăratelor stări de lucruri lăsam să o facă cei-ce au provocat-o.

REVISTĂ POLITICĂ.

Sibiu, 4 Noemvrie st. v.

Întrevederea monarhilor la Innsbruck.

Deși foarte scurtă, întrevederea monarhilor la Innsbruck își are importanța sa politică și diferitele diare germane și austro-ungare o și apreciază din acest punct de vedere. „National-Zeitung“ din Berlin scrie despre ea: Această întrevedere e fără îndoială de o importanță politică. În comuniunea ce o leagă de Austria, Germania a primit o bună părțică din darurile orientale ale aceleia. Pentru Împăratul Francisc Iosif e deci de un interes foarte mare, ca să cunoască cât mai în grabă impresiunile, pe care împăratul german le-a primit în Orient. Cestiunile mari nu se resoală prin întâlniri de monarhi; actuala situație în Orient însă nu e potrivită pentru soluțiuni mari și deja o bună înțelegere între domnitori și diplomați este un avantaj mare, prin urmare exoperarea unei bune înțelegeri între căpeteniile tuturor dinastiilor europene e o deamă și folositoare misiune a diplomației. Dela întâlnirea împăraților la Innsbruck așteaptă „National-Zeitung“ și un efect folositor în ceea-ce privește raporturile dintre Împăratul Francisc Iosif și Țarul Alexandru.

Diarele maghiare din Budapesta se ocupă și ele cu această întrevedere. Guvernamentalul „Nemzet“ scrie: Atât popoarele monarhiei, și între aceste în special Maghiarii, cât și popoarele Germaniei participă cu toată sinceritatea la îmbucurătoarea revedere a celor doi monarhi aliați. Această întrevedere e o nouă dovadă, că visita Țarului la Berlin nu a schimbat întru nimic raportul nostru de alianță cu imperiul german. Ea dovedește, că această alianță probată și întemeiată pe base firme, nu se poate clătina nici chiar prin puterea unor evenimente mai mari. „Pesti Napló“ salută în același mod întrevederea drept o dovadă nediscutabilă a firmității alianței ce există între cele două imperii.

Cestiunea dreptului de cetățean al lui Kossuth.

„Budapesti Hirlap“ spune, că în tabăra stângii extreme a izbucnit din nou neînțelegeri. Președintele partidului Daniil Irányi, fără scirea soților sei de partid, s'a fost pus în înțelegere cu ministrul-președinte Tisza, spre a face împreună cu el un aranjament, prin

care s'ar pute efectui, ca Ludovic Kossuth să nu-și peardă dreptul de cetățean unguresc cu expirarea acestui an. Ministrul-președinte a fost de părere, că cel mai bun expedient ar fi, ca Kossuth, care e cetățean de onoare al mai multor orașe, să se adreseze către unul din acele orașe cu rugarea, ca să-l primească în sinul comunei, și dacă afacerea ar ajunge înaintea dietei în forma unei petițiuni, el ar pute garanta succesul. Se dăce însă, că Kossuth ar fi respins categoric acest mijloc, și în cerurile stângii extreme domnesce o indispoziție viuă în contra lui Irányi. Mai mulți membri ai partidului s'au adunat de curând la un supeu și și-au exprimat acolo dorința, ca partidul să facă o politică mai hotărâtă ca până acum și să-și îmbogățească programul cu principii mai radicale. Dealtmintearea cestiunea dreptului de cetățean al lui Ludovic Kossuth va forma și obiectul de agitațiune în meetingurile, pe care le-a proiectat dl Emil Abrányi și care se vor începe în curând cu meetingul din Raab.

Afacerea cretensă.

„Journal de St. Pétersbourg“ publică o scire din Constantinopol, după care Sultanul ar fi emis o amnestie generală pentru Creta, și o însoțesc de dorința, ca aceea să se confirme, deoarece un asemenea act de grație ar da dovezi despre o înaltă prudență politică și nu ar conveni numai Turciei, dar ar face impresiunea cea mai bună și asupra Cretensilor.

Nu se scie, dacă scirea Țarului rusesc se întemeiază ori nu pe adevăr, pentru-că până acum nu a fost înregistrată în nici unul dintre organele de publicitate mai însemnate. La toată întâmplarea însă limbajul oficiosului din Petersburg stă într'un contrast, s'ar pute dice, îmbucurător față cu lungile rapoarte despre cruzimi ale Țarului englez „Daily News“. Îmbucurătoare din punct de vedere al păcii generale e și dorința Țarului dlui de Giers, ca bunele dispozițiuni să fie durabile și ca din toate părțile să se coopereze pentru menținerea lor.

Din Bucovina.

Dăm loc și următoarei întimpinări, dar necunoscând împregiurările, rămânem imparțiali între amândouă părțile litigante.

Cernăuți, în 11 Noemvrie 1889.

Preanonrată redacțiune!

În Nr. 244 ail prețuitei foi „Tribuna“, un domn „n. d. p.“ face oare-care reflexiuni despre adunarea generală a societății pentru cultura și literatura română din Bucovina, ținută în 1 Noemvrie a. c., — și dacă domnul „n. d. p.“ finese reflexiunile d-sale, asupra căror nici redacțiunea „Tribunei“ nu primesce răspunderea, cu cuvintele: „În fine eu recunosc, că am fost prea dur...“; apoi eu adaug, că „dacă ar crede cineva, mai ales unul neinițiat în referințele sociale ale Românilor din Bucovina în general și în special ale Românilor cernăuțeni“, că domnul „n. d.

p.“ n'ar fi într'adevăr dur, — dar' în înțelesul cuvântului german: grob, — s'ar înșela foarte. Dur este d-sa nu numai pentru-că s'a încumetat de nenumerate-ori a înșprosa cu peana și cu vorba în toți bărbații, — între care părintele archimandrit Calinescu este primul, — care nu sunt făcuți după calapodul vederilor sale încrucișate. dar' și pentru ținuta și purtarea sa aici în Cernăuți între cei-ce-l cunosc.

Cred deprisos o apologie părintelui archimandrit, care, de n'ar fi vice-președintele societății numite, domnul „n. d. p.“ nu-și bătea capul cu adunarea generală și reflexiunile d-sale nu mai vedeau lumină. Pe acela îl cunosc Bucovinenii după fapte și destui ne-bucovineni din auzite; ear' eu nu doresc te-rișoarei noastre decât mulți ca părintele Calinescu.

Cu domnul „n. d. p.“ însă n'au avut mulți fericirea, și de aceea cred, că nu greșesc, dacă îl voi prezenta mai ales acelora, care înșelându-se poate prin titlul lui de nobil, îi publică articoli plini de venin pentru orice om de bine bucovinean. Și ca să nu vorbesc multe, Vi-l prezentez ca pe un autor de materiale bune în miniatură, oameni, care nici-când n'au negat că-s Români, care totdeauna te îmbată cu vorbe, că ei cu trup, cu suflet apără causele poporului nostru, că ei sacrifică totul pe altarul națiunii...; dar' când e vorba de adevăr, nu sunt decât coți drăcesci, virite între bărbații într'adevăr interesați de binele poporului nenobil.

Și că așa stă lucrul și cu autorul reflexiunilor, Vă veți convinge din următoarele:

Înainte de aceasta cu vre-o patru ani, universitatea noastră a avut fericirea să vadă între ascultătorii sei și pe dl „n. d. p.“, care apoi la rindul seu ca Român mare, — în gură, — se înscrise în societatea academică „Junimea“. Resultatul activității d-sale în această a fost afară de rolul „coada dracului“ și aceea, că s'a blamat de nenumerate-ori, — chiar și în public, — prin cuvântările pesimiste, — cum le numia d-sa, — al căror cuprins nu era decât „cer nou și pământ nou“. Cer nou și pământ nou în înțelesul dorințelor d-sale n'a văcut, că „coada dracului“ însă și-a ajuns scopul, căci înduplecând vre-o 4—5 colegi de un calibru cu d-sa și ieșind din „Junimea“, crează un fel de Burschenschaft*) cu numele „Bucovina“, pe care majoritatea publicului nostru numai din forma vestitelor bătăi nocturne de prin cafenele o cunoaște.

Observ încă, că între „Junimea“, care numără 40 membri ordinari, și între creatura dlui „n. d. p.“, cu 6 membri, dacă și nu există o inimiciție pronunțată, apoi totuși ele nu stau în nici o legătură, ba ce e mai mult nici nu se recunosc oficios una pe alta.

Din cele până aci duse își poate face ori-cine o idee despre autorul „reflexiunilor“, precum și despre isprăvile mari ce le-a făcut d-sa până acum pe terenul național!

A vorbi despre dl „n. d. p.“ pe terenul social... păcat de hârtie.

Cu toate cele duse însă, domnilor dela „Tribuna“, între autorul „materialului bun“

*) Nostimă e prevederea, astăzi realizată, a unui student român, care nu prea scind românesc, se încerca să aile un cuvânt românesc ce ar corespunde nemțesului: Burschenschaft. El a dă: Wirth-gospodar, Wirthschaft-gospodărie; ergo dacă Burschenschaft, atunci Burschenschaft-flăcărie (al cărei președinte ste-astăzi dl „n. d. p.“).

al D-Voastre și între domnul „n. d. p.“ al nostru este o mare deosebire. Acela, având proptele bunioare, își poate permite luxul de a crede, că reprezintă ceva; acesta însă nu e decât un „specimen sui generis“, sau precum singur se numește „n. d. p.“ după mine: nuca de părete“. Lovesce în păreți, în stânci, — vorba Românului, — și singur își sparge capul.

Lasă-te, domnule Nucă de părete, de ideile d-tale, după care vrei să pui lumea la cale; concede că sunt bărbați mai cu experiență pe terenul național și poate mai înțelepți ca d-ta; și dacă totuși crezi, că mintea D-Tale nu se poate măsura cu mări-mea Turnului Eiffel, primesc dedicația ce ți-o fac în următoarele șire:

Sciut e, că se poate

Dresa tot animalul,

Așa: momița, capra

Pisica, ursul, calul...

Dar' nici-când rinocerul

Și nici vulpea isteafă.

De aci fă concluziune,

Stimate, și învăță,

C'ât cel prea cuminte,

Cât și cel ce-i prea prost,

De vr'un lucru-de-Doamne

N'a fi, nu e, n'a fost.

Îmi pare rău, că vorbesc astfel: dar' aprobând principiul „Tribunei“, ca să dăm de gol și să facem neputincios pe acela, care merită aceasta, nu pot să tac.

Gozul trebuie măturat din bună vreme, — dăce Bucovineanul.

Vrebine.

CRONICĂ.

Maiestatea Sa Monarhul s'a îndurat Preagrații a dărul din casseta Sa privată câte 100 fl. pentru bisericile și școalele gr-cat. din Șomortin, Almașul mare, Cecău și Oarda.

Archiducele Ioan. În „Cartea genealogiei familiei domnitoare“, care apare în fiecare an în mod oficial, de acum înainte numele Archiducelui Ioan Salvator nu se va mai afla. Fostul Archiduce acum poartă numele Ioan Orth. Joi a sosit Archiducele în Hamburg și acolo l'a aflat telegrama monarhului, prin care i-o'a dat de scire, că numele lui are să fie de acum Ioan Orth. Îndată după primirea telegramii, Archiducele a lăsat să i-se tipărească bilete de vizită cu numele cel nou. El a plecat din Hamburg la Londra.

„K. und k.“ În toată Ungaria numai cele două teatre de Curte din Budapesta și toți actorii dela aceste teatre vor purta și de acum înainte titlatura de „k. k.“, nu de „k. und k.“. Directorii teatrelor însă cad în rațiunea lui „und“. Așa se va dice d. e. „Jahn, director c. și r. al teatrului de operă c. r.“

Statute aprobate. Ministerul reg. ung. de agricultură a provăcut cu clausula de aprobare statutele reuniunii de vânători din Mediaș.

O mină pe deplin neexhaustă a literaturii noastre naționale. Ni se cere publicarea următoarelor șire: „În studiul meu școlar și privat despre istoria și literatura noastră națională am ajuns la convingerea, că noi Români nu ne-am folosit nici până aci de toate izvoarele ce ne stau încă la dispozițiune în câștigarea, folosirea și limpedirea tuturor datelor și opurilor literare. Când afirm aceste, mă bazez pe împregiurarea, că nu am dat de nici o urmă în opurile percurse de mine, ca autoritățile superioare bisericesti din

toate părțile locuite de Români să fie dispus a se conscrie din toate parochiile cărțile bisericesti prelângă numirea autorilor, a anulii și locului de tipărire, precum și a inscripțiunilor de pe campanele aflătoare la biserică și unele școale, a pocalelor de cuminăcătura, a icoanelor, documentelor referitoare la fundațiuni și donațiuni etc. Sciu, că unii erudiți au făcut cercare în unele mănăstiri în direcțiunea aceasta, studiind censurând și dând apoi publicității prelângă comentare opurile aflate; cum amintii însă: o conscriere sistematică dela toate bisericile. române, adunându-se datele la toate consistoarele competente și publicându-se apoi în foile diecesane, până acum încă nu s'a făcut, măcar că, după modesta mea părere, bisericile au păstrat și posed și aci cele mai prețioase tesaurale literaturii noastre naționale. E timpul suprem și conscrierea din cestiune nu se mai poate amâna. Modalitatea conscrierii o conceder unei mâni mai competente și mai dibace, eu din parte-mi mă mărginesc numai la sulevarea ideii utile și prea ușor realizabile. B-Comloș, 1 Noemvrie 1889. *Mihail Pacatian*, teolog absolut.

„Szenvedés földi vándorlásai“. Sub acest nume va apăre tradus în ungurește de dna Rosa Lukács un roman scris de Carmen Sylva. Traducătoarea a cerut autorizare de a traduce romanul. El va apăre în Cluj.

Regularea străzii Urezului. În ședința de alaltăieri după ameați a reprezentanței orașenești a Sibiiului s'a primit proiectul inginerului Langhammer pentru regularea străzii Urezului. Proiectul pune în perspectivă: o piață frumoasă și largă înaintea bisericii Ursulinelor, un drum deschis pe sub turnul calăgarilor, un pavagiu trunic și frumos de-a lungul străzii Pintenului, a Urezului, Trenului și a Sării, un apeduct de țevi de-a lungul străzii Urezului. Astfel, după demolarea turnului calăgarilor și a casei lui Arz, se va pute circula cu trăsura în cel mai confortabil mod din oraș la gară preste strada Urezului și a Trenului. Speșele preliminate în proiect sânt de 21.163 fl. 73 cr., asadară mai puțin decât a preliminar orașul (23.000 fl.). Întreprinderea regulării străzii se va da pe calea licitațiunii.

„General Bem-Brunnen“. „Kolozsvár“ e informat, că în strada Urezului din Sibiu se va face o fântână cu numele: „Fântâna generalului Bem“. Această idee a pornit din capul unui Th. St., care e unul dintre cei mai bătâni Sași din Sibiu și care a luat parte la deputațiunea Sibienilor trimisă la Bem în 1849, după cuprinderea Sibiiului prin Maghiari, cerând dela Bem să le cruceze orașul. Și Bem, mariminos și nobil, a ascultat cererea. Această idee au primit-o unii Sași cu însuflețire, — dăce „Kolozsvár“, — și au dat mulți câte 4 până 5 fl. pentru acest scop. Diarul maghiar se întreabă numai, că oare va fi primită ideea și de cerurile normative din Sibiu? Până aici scrie corespondentul sibian al Țarului; de aici începe „Kolozsvár“ să-și facă „ocoșagurile“. „Ce? Numai lui Bem? Să facă Sibienii fântâni, să boteze străzi și să ridice statue în memoria tuturor generalilor de honveți din 1848“. Și „Kolozsvár“ aduce „pilde“ de vrednicia unor generali unguri. Ce *pium desiderium* al Țarului din Cluj! Cum nu i-ar căde bine lui „Kolozsvár“ să audă, că reprezentanța orașului nostru a hotărât, ca în amintirea suirii pe tron a lui Bela II. de acum înainte strada „Cisnădiei“ să se numească „Vak Bela-Gasse“, ca pentru glorificarea națiunii maghiare în ale bucatării să se numească piața lemnelor de acum înainte „Hecse-pece-Platz“ — și așa mai departe. Unde ar fi să ajungem, dacă toate „vrednicile“ le-am pune pe răvaș? În urmă și „gulyás“-ul ar ridica vocea să i-se eternizeze numele prin cine scie ce!

Statue pe podul de fer din Cluj. Reprezentanta orașenească a Clujului, desbătând cestiunea mai cu dinadinsul, a aflat de

Respirarea cea de ape il îmbată, ca și sara: Preste farmecul naturii dulce-i picură ghitara.

Precând oastea se așează, eată soarele apune, Voind crescetele 'nalte ale țerii să 'ncunune Cu un nimb de biruintă: fulger lung încremenit Mărginesc munții negri în întregul Asfințit, Pân' ce isvoresc din veacuri stele una câte una Și din neguri dintre codri tremurând s'arată luna.

Nu au existat, nu vor există în poezia română versuri mai frumoase ca aceste.

Tot din poezia populară și din cetirea cronicarilor, din pătrunderea intimă a vechii limbi române au putut ieși versurile, în care vorbesc Solul și Mircea-Vodă în Satira III.:

Ce vrei tu?

Noi bună pace. Și de n'o fi cu bănat, Domnul nostru-ar vră să vadă pe măritul Împărat.

— „Ori-ce gând ai, împărate, și ori-cum vei fi sosit,

„Cât sântem încă pe pace, eu îți dăc: bine-ai venit!

„Despre partea închinării însă, Doamne, să ne ierți.

„Dar' acū vei vră cu oaste și rășboiu ca să ne cerți,

„Ori vei vră să faci întoarsă de pe-acuma a ta cale,

„Să ne dai un semn și nouă de mila Măriei-Tale —

„De-o fi una, de-o fi alta: ce e scris și pen-tru noi,

„Bucuroși le-om duce toate, de e pace, de-i rășboiu.

„După vremuri mulți veniră, începând cu acel oaspe

„Ce din vechi se pomenesce, cu Dariu al lui Istaspe.

„Mulți durară, după vremuri, preste Dunăre vr'un pod,

„De-au trecut cu spaima lumii și mulțime de norod;

„Împărați, pe care lumea nu putea să-i mai încapă,

„Au venit și 'n țeara noastră de-au cerut pământ și apă;

„Și nu voi cu să mă laud, nici că voi să te 'nspăimânt:

„Cum veniră, se făcură toți o apă și-un pământ“.

(Va urma.)

Impresiuni de călătorie.

(Urmare.)

Făcând o preumblare prelângă statua de metal a Jeanei d'Arc; prelângă fântâna cu statua de bronz a lui Moliere, un monument ridicat în onoarea poetului, care a murit în casa de lângă fântână, apoi trecând prelângă turnul gotic St. Jacques, care fiind în mijlocul orașului din virful acestuia se întinde cel mai frumos, prospect preste Paris.

Continuând calea prin boulevardul St. Michel, care e cea mai însemnată stradă din „Quartier latin“; punctul de încrucișare al stradelor laterale, un loc dintre cele mai frecventate ale Parisului, pe care comuncă preste 80.000 de trăsuri pe zi. În colțul boulevardului St. Michel și St. Germain-ului stă nise

ruine încă de pe timpul Romanilor, al căror interior conține un muzeu prețios cu numele „Cluny“. Aici s'a proclamat de soldații sei împărat Iulian, în anul 360 după Christos. Statua lui stă și aci cu multe alte rămășițe de pe timpul Romanilor în părțile suterane ale muzeului.

Muzeul e foarte bogat în obiecte de artă și diferite lucruri ale secolilor trecuți ca sculpturi de peatră, de lemn, de bronz și de os de elefant; picturi pe sticlă și pe vase. Tapete, mobile și instrumente scumpe. Foarte frumoase sânt nise coroane aflate în Spania lângă Toledo în anul 1858. Cea mai mare dintre coroane e una de aur înzestrată cu perle, safire și alte petri scumpe orientale; după inscripția de pe ea se atribue aceasta, regelui gothic Beccesvinthus.

Bătătoare la ochi e între celelalte multe o colecție mare de ghiete, începând dela opinicile Romanilor până la cele mai luxoase ale damelor de curte din secolii trecuți; și e interesantă o colecție de trăsuri de gală din secolii XVII. și XVIII.

Din muzeul Cluny pe un coridor poți ajunge la băile române, numite „Thermes“.

Grădina frumoasă împregiurată edificiului, cu multe rămășițe din vechime, împărăscute, ca portale, stâlpi, arcuri romane, 'mi-au reamintit parcul dela Turnul-Severin, situat așa de pitoresc, pe malul Dunării spumegânde, cu interesante monumente de pe timpul lui Traian.

În cartierul acesta, nu departe de muzeul Cluny, sânt cele mai însemnate edificii, în care sânt diferitele facultăți ale universității Parisului.

Dintre aceste am văcut „Ecole de médecine“. Sorbonna, în care se află facultatea de sciințe: matematica, filosofia, filologia clasică și modernă, istoria, geografia și sciințele naturale. Interiorul bisericii „Sorbonne“ e demn de a-l vedea.

De aici ne-am dus la panteonul din apropiere. Acest edificiu imponent în grandiositatea sa ni-a făcut o impresiune adâncă.

În locul unei biserici numite sf. Geneveva s'a clădit panteonul de aci; pe cel mai înalt punct al orașului din partea stângă a Senei. În anul 1764 s'a așezat peatra fundametală de Ludovic al XV-lea.

Panteonul e destinat de un templu monumental cu inscripția: „Aux grands hommes, la patrie reconnoissante“ (oamenilor mari, patria recunoscătoare). Această inscripție o ilustrează un relief mare, în care figura principală de 5 m. de înaltă reprezintă Franția împărțind cununi fiilor sei; care în grupe pitoresci înainteașă spre ea; în stânga se ved bărbați renumiți: Malesherbes, Mirabeau, Carnot, Laplace, David, Lafayette, Voltaire, Rousseau și alții. În dreapta Bonaparte, conducătorul armatei, cu mai mulți soldați eroi ai republicii și ai imperiului.

Întrearea o formează un portic colosal cu 22 de stâlpi corintici în înălțime de 25 de metri. Înaintea intrării își încatenează atenția două grupe de marmoră: una care reprezintă pe sfânta Geneveva, implorând pe Attila, beliducele Hunilor, și înduplecându-l să nu pustiească Parisul. Grupa cealaltă e botezarea regelui Clodwig prin sfântul Remigius.

Prin trei uși frumoase de fer ajungi în interiorul simplu, dar imponent. Pe ambele părți ale nații formează o colonadă de stâlpi corintici o galerie laterală cu un șir lung de tablouri prețioase.

Mijlocul edificiului îl ocupă cupola, unde suind 331 de trepte, se vede din apropiere un tablou grandios de 320 m. cuadrați al pictorului Gros, zugrăvit cu o artă admirabilă.

Dela cupolă până la virf „La Laterne“ urcă încă 94 de trepte, ni-se oferă un prospect minunat preste oraș și regiune. Coborind de aici în cripta din boliturile suterane, am văcut mormântul lui Victor Hugo împodobit încă de cununi frumoase; mormintele monumentale ale lui Voltaire, Rousseau și alții.

Ieșind din edificiul acesta remarcabil cu suvenirii și impresii eterne, am luat o birje și am mers în „Bois de Boulogne“, o pădure dragălașă, umbră tot de copaci bătrâni, împodobit de lacuri cristaline ca nise oglinzi licioare, cu cascadele artificioase, paviloanele împădelate de verdeață cu vâdudul limped; e locul de predilecțiune al aristocrației parisienne, care aici își ține corsoul între 3—7 oare.

Un public elegant, cu trăsuri pompoase decorate cu paguri și câte și mai câte, își petrece aici, călărind și cărându-se sus și în jos, arătându-și toaletele după moda ultimă, care de care mai extravagante și mai luxoase.

A fost o excursiune recreatoare petrecerea de câteva oare în mijlocul naturii încântătoare, după sgomotul babilonic al orașului colosal.

(Va urma.)

P
R
O
M
P
T

S
O
L
I
D

PRĂVĂLIA la „GLIGOR“

Piața-mică Nro. 14 s'a deschis!

Și recomandă onoratului public român din loc și giur un

mare deposit de mărfuri de manufactură și modă

cu prețurile cele mai moderate.

Mărfurile, care în persoană le-am cumpărat din fabricile cele mai prime și renumite austriace și boemice.

Recomand onoratei preoțimi depositul meu bine sortat în materii pentru reverenți curate de lână, brături roșii și vinete. Mai departe: materii de lână engleze și franceze Dosing și Perovien negru pentru vestimente bărbătești, Cachemiruri negre, articolele aparținătoare de doliu.

Cachemiruri în toate colorile, Watmolluri, Casanuri, Chevioturi, Flaneluri de lână și bumbac, atlase de lână pentru plapome în o lățime în toate colorile. Mare deposit în Barcheturi de spălat. Chiffon, Calicot și pânze de bumbac, Gradel pentru mobile, Oxford, Sepchir Cretoane. Perdele albe de țipcă și colorate de Jute, cămeși albe și colorate pentru bărbați, gulere elegante, ciorapi, basmale, cravate în toată calitatea.

Corseturi, ploiere de mătăasă și bumbac, bumbacuri de stricănț, arniciu roșu și vânet, țesături, pîr de camilă, Haras și Lanica de Berlin, în toate colorile, plapome de Cachemir și atlas de lână în toate colorile, cu vată garantat umplătura. Covoare de Goblin de lână în garnitură pentru pat și masă, dela 4 fl. garnitura până la 20 fl.

Tepichuri cu metru și sophia mari de Genili. Și toate cuptușelile recerute pentru haine de dame și bărbați și alte multe aici neinduse articole.

Comande din afară se vor efectua cu grija cea mai mare prin „rambursă postală“, și la cas neconvenabil se vor primi înapoi.

De cercetare cât de numeroasă se roagă cu distinsă stimă

proprietarul

La „GLIGOR“: Teodor Popescu.

S
I
E
F
T
I
N

Nu e medicament secret!

De 12 ani s'a dovedit ca cel mai bun!

Uleul de urechi

al medicului-superior de stab

Dr. G. Schmidt

vindecă iute și radical surdja temporară, curgerea urechilor, junghiu-rile din urechi, chiar și în casurile cele mai vechi și mai cerbicoase. Molestul țiuit al urechilor și auđul greu se vindecă numai decât, după-cum dovedesc mii de ateste origi-nale. — Prețul unui flacon cu in-strucțiunea întrebuintării fl. 2. — Se capătă în farmaciile cele mai renumite. — În farmacia lui C. Haubner, Viena, I. Am Hofe Nr. 6. În Agram la farmacistul Ed. de Tomay.

[732] 35

INSTITUT TIPOGRAFIC în Sibiiu.

A ieșit de sub tipar:

Comassările

de

IOAN CORNEA,

inginer diplomat.

Prețul unui exemplar 15 cr. v. a.

INSTITUT TIPOGRAFIC în Sibiiu.

A ieșit de sub tipar:

ȚINEREA VITELOR

de

Eugen Brote,

president al „Reuniunii române de agricultură din comitatul Sibiiu“.

Prețul unui exemplar 12 cr. v. a.

Institutul tipografic în Sibiiu.

Strada Cisdădiei Nr. 3.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

1. Pădureanca. Novela de Ioan Sla-vici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.

2. Fata Stolerului de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.

3. Ce n'a fost și nu va fi. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.

4. Pipăruș Petru. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

5. Păcală și tândală. Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exem-plar 3 cr. sau 6 bani.

6. Jucării și jocuri de copii. De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exem-plar 25 cr. sau 50 bani.

7. Teiu legănat. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

8. Colăcărutul. Obiceiurile țăranilor ro-mâni la nuntă, de Benedict Viecu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.

9. Fiica a nouă mame. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.

10. Povestea lui Ignat. Poveste de Sil-vestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.

11. Sfântul Nicolae. De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

12. Îndărătnicul. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

13. Blăstăm de mamă. Legenda popo-rală din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.

14. Bunica de Bojena Némcová, tra-dusă din limba boemă de Prof. dr. Ur-ban Iarník. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.

15. Vlad și Catrină. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.

16. Din bătrâni. Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adu-nate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

17. Pe pământul Turcului de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

18. Căldărușa cu trei picioare. Po-veste franțoească de Eleonora Tănă-sescu, după A. Genevray. Un exem-plar 8 cr. sau 16 bani.

19. Cenușotca. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

20. Un pețitor îndărătnic. Novela de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.

21. Prietenul meu Vântură-Teară. Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

22. Scăpărătoarea. Din povestile lui An-dersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.

23. Fata Craiului din cetini. De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.

24. Strigoaica. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.

25. Draga mamei. Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.

26. Taina unei vieți. De Björnst-jerne Björnson. (1869). Un exem-plar 6 cr. sau 12 bani.

27. Vecinii. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.

28. Păcală în satul lui. Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.

29. Sgarăcitul. Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.

30. Lumea proștilor. Poveste de Sil-vestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.

31. Nusciu-împărat. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.

32. Dina-împărăteasă și peana ei aleasă. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.

33. Fulger. Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.

34. Spice de aur. Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.

35. Un idil în Roșeni. Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

36. Baba iadului. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

37. Princesa fermecată. Poveste în ver-suri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.

38. Dina mărăgărelelor. Poveste în ver-suri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.

39. Doi copii. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.

40. O partidă în patru. De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.

41. Posacul bun de inimă. Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.

42. Croitorul și cei trei feciori. Po-veste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.

43. Mica Fadetă. De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.

44. Rusalin pécurarul. Poveste de Ni-colae Trimbișoniu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.

45. Roma învinsă. Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.

0 sută de ani. De Ioan Slavici. Un exem-plar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vândătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Institutul tipografic din Sibiiu.

execută tot felul de lucrări tipografice și îndeosebi tipăresc

cărți de tot felul,

anunțuri de căsătorie,

anunțuri funebre, placate,

bilete de vizită,

conturi și blanchete de tot soiul.

Prețurile moderate.

De asemenea Institutul primesce în editură cărți școlare și în genere cărți menite a fi răspândite în popor, precum sânt: povești, snoave, poezii populare, isto-riore morale, descrieri de obiceiuri și datini, schițe istorice ori biografii, scrise în stil po-poral, și alte de asemenea.

Condițiunile editurii urmează a fi stabilite prin bună învoeală între autor și direcția Institutului.

INSTITUT TIPOGRAFIC DIN SIBIIU

recomandă:

DICTIONAR

român-germân și germân-român

de

Sab. Pop. Barciann,

odin, paroch gr-or. în Rășinari, asesor consistorial etc.

Revidat și completat

de

Dr. D. P. Barciann.

Partea I. Română-germână.

704 pagini.

Prețul 2 fl. 50 cr. v. a.

Partea II. Germână-română.

1152 pagini.

Prețul 3 fl. 80 cr. v. a. = 10 lei.

Deposit general

pentru România la librăria lui

Alexandru Degenmann,

București, Calea Victoriei 53.

NB. Pentru trimiterea prin post 20 cr. v. a. de exemplar.

Editura și tiparul Institutului tipografic, societate pe acții în Sibiiu, sub responsabilitatea lui Michael Gerula.